

ב"ה

לזה **אנו נדרשים** לקום ולפעול, לקום ולתת. לא רק באירועים חד פעמיים שבהם נדרשת מסירות נפש, אלא גם, ובעיקר, בחיי היומיום.
צריך אמונה בעצמנו ובכוחנו. אמונה ביכולת לתקן ולהשפיע. אמונה שה' יעזור למי שעוזר לעצמו, ובוודאי לעם אשר יקומו לעזרתו. צריך להרים את הדגל, את דגל האמונה והעשייה. לגלות נכונות להתמודד עם קשיים. לעסוק בדברים שאינם נוחים רק לך.

עלינו לחוש **ששעון נצחי מתקתק** מאז ימי אברהם אבינו ועד ימינו אלה, ואנו חלק מהרצף הגדול. משמעות העבר וסיכויי העתיד תלויים בדור הזה. האם חשים אנו את האחריות הנובעת מהשייכות ?

כשנכדינו ילמדו בהיסטוריה על דורנו, **תקופת דור הבנים** (לעומת דור הבונים של לפני 60 שנה), על הצורך שהיה לחיות חיים אידיאליים, ולא רק להילחם קרבות פלמ"ח נועזים כמו בדור שלפנינו, כשילמדו נכדינו על קומץ שקם מתוך המחנה- והתחיל להוביל, על קומץ של "מכבים" מחודשים, שלא היססו לפעול- האם עלינו אישית ילמדו? האם נשכיל להיות בעצמנו אותו קומץ ?

ושאלה זו היא אישית. הרי רבים בני האמונה הקמים ופועלים, המוכנים "לחיות למען..." ולא רק "למות למען..." והשאלה אישית- **"האם מצטרף אתה ?"**
האם אתה צופה מהצד, ולכל היותר מוחא כפיים? האם אתה מתנהג כצופה במשחק כדורסל בטלוויזיה- המתלהב, צועק ומעודד את קבוצתו- מתוך הכורסה בבית? או האם בוחר אתה להיות בעצמך על המגרש- מזיע ומתאמץ, באופן אישי !?

המתכוון אתה לתרום בשנים הקרובות, שנה שנתיים או שלוש במסגרת שירות ללאום- ואחר כך לשוב להקים את ביתך הפרטי? שמא מצליח אתה לתפוס, שאין בשנים הבודדות אלא דגם ראשוני, ריכוז תמציתי של מסירות נפש ושירות לאומה, הנדרשים מכולנו במשך 120 שנה?! וכשתגיע לשמים וישאלך בורא העולם- מה עשית בעולמי? מה עשית ב-120 שנה שהיו לך- למען העם, ארצו ותורתו? מה תשיב אז? התסתפק חלילה בתשובה: תרמתי שנתיים שלוש בשירות ללאום ואחר כך התפרנסתי בכבוד בביתי הקט ?"

אנו צריכים להשתדל לענות לעצמנו כבר עכשיו תשובות לשאלות אלה, בבחינת קביעת שאיפה להמשך החיים. לאורן, צריך לגשת לכל שאר השאלות (כיצד לפעול, למה לתרום, כיצד וכמה זמן להכין את עצמי, האם הכנת עצמי סותרת את התרומה לכלל וכו'). לאור התשובות יש לגשת לשירות בשנים הקרובות, מתוך הבנה ששנים אלו אינן אלא פרק ראשון בחיים של עשייה ובניה .

צריך להסתכל במראה - ולעלות על המגרש. שעה אחרי שעה, יום אחרי יום, **"לחיות למען..."**, "בכל מאוודך". ואת כל זה ניתן ללמוד גם מימי הזיכרון ומהנופלים. לא ללמוד רק מעצם נפילתם- אלא בעיקר מעצם חייהם. מחיים של אמונה ועשייה שרק הגיעו לשיאם עת נדרשו למסרם. צריך להוריד את תמונת הזיכרון מהקיר, ולהופכה לעמוד אש המנחה אותנו למסור את חיינו יום אחרי יום, שנה אחרי שנה !

הגיעה העת להבליט את היותנו "תנועת נוער" אמיתית. לא תנועה של מבוגרים למען עזרה לנוער, אלא "תנועת נוער"- כתנועה של הנוער! נוער המאמין, כל אחד לבדו וכולנו כאחד ביכולתו לפעול ולהשפיע, היום, ובמשך הימים כולם. נוער, המוכן לחיות חיים של מסירות נפש. (הרב יונה גודמן)